

Ett år som avhoppare

Har läst Phil Bruemers skildring av förhållandena på Malmöorgen. Det bekräftar bara vad jag tidigare har förstått, nämligen att det är en ren katastrof. Vad annat kan man vänta sig av en korrupt kyrka med en galen diktator som ledare.

Jag måste erkänna att jag närmast njuter av att läsa om detta. Skadeglädje? Javisst, en sådan här korrupt organisation som ljuger hejdlöst om sina så kallade framgångar, som utnyttjar människor totalt hänsynslöst och som ödelägger liv kan man inte annat än förakta djupt. När jag lämnade kyrkan för snart ett år sedan var det ett av mitt livs bästa beslut. Vid det tillfället var jag tillräckligt övertygad om rutenheten inom kyrkan för att gå ur, men jag var fortfarande en smula försiktig i mina omdömen. Förmodligen därför att det fortfarande satt kvar litet av den gamla respekten för dessa "auktoriteter", även om jag kommit tillräckligt långt för att säga tack och adjö.

Idag har jag kommit mycket längre i min frigörelseprocess, för en process är det. Man har ju trots allt under 30 års tid satsat så mycket hopp, pengar och förtroende på denna kyrka och man har så många gånger tvingats konstatera "det gick inte den här gången heller" för att sedan ta nya tag. Jag måste säga att frigörelseprocessen har varit förvånansvärt enkel. Jag har upplevt njutningsstunder och ett lugn som det var längesedan jag känt, jag har varit mycket mer kreativ och jag har känt mig som en normal människa som är en del av vår värld och vårt samhälle. Kort sagt en "wog" som man brukar etiketteras som av kyrkan när man är fräck nog att tillåta sig att ha ett liv. Jag har också drömmar om möten med folk ur kyrkan. Jag drömde härom natten om hur jag träffade en person som fortfarande är kvar i rörelsen, en person som jag gillar. I drömmen var jag inne i ett höghus på översta våningen. Jag berättade att jag gått ur kyrkan. Han föll i gråt, gick ut på balkongen och kastade sig ut. Jag tänkte att detta är inte mitt ansvar. Intressant dröm.

Den här galna kyrkan delar in mänskligheten i vänner och fiender och jag ska gärna hjälpa den på traven genom att tydligt deklarerat att jag är en av dess många fiender. (Det vet de nog men för säkerhets skull vill jag hjälpa dem på traven så att det inte kan råda något som helst tvivel.) Självt brukar jag inte kategorisera organisationer och människor på det sättet, men i det här fallet kan jag utan tvekan säga att jag är kyrkans fiende, att jag också är fiende till vissa människor inom kyrkan, nämligen de som på alla sätt går Miscavegies ärenden och inte drar sig för att köra med människor, ljuga och utpressa, vilket de gör bakom en falsk fasad. Det gäller alltså inte alla som fortfarande är kyrkotrogna scientologer. Många av dem ser jag som vilseledda själar som är gravt robotiserade. De är illa ute och vissa kommer förr eller senare att gå över gränsen i sin viljelösa nit att följa kyrkans direktiv och förnedra sig till att begå handlingar som är förödande för deras liv och deras heder. Fast vid närmare eftertanke har nog de flesta för länge sedan passerat den gränsen.

Man tycker att de borde få nog, alla de människor som biter sig fast, som går och mekaniskt ställer sig upp och applåderar alla galenskaper som presenteras under alla dessa propagandafilmer som med sömngångaraktig precision repeterar sina malande framgångsbudskap 4-5 gånger om året. Men deras uppgivenhet har förpassat dem ned i foglighetens förlamande apati. De kan inte se det uppenbara.

Det är ganska lustigt att en av kyrkans poänger är detta med så kallad obnosis, som går ut på att se det uppenbara. Övningen går ut på att betrakta någonting och berätta vad man ser. Man tittar t.ex. på en person i profil. Om man svarar: "Jag ser öron", får man frågan: "Ser du öron?" Nej visst ja, jag ser ju bara ena örat." Man vet ju att det finns ett öra till så man säger "öron" fast man faktiskt bara ser ett öra. Man skulle kunna fråga en kyrkotrogen scientolog som gått på ett propagandamöte: "Hur ser statistikerna ut?" "De är upp!", svarar han förmodligen efter att ha sett någon av Miscavegies så kallade statistiker som undantagslöst brukar vara av arten: "Antal personer i Sydamerika som varit i kontakt med LRH tech". Någonting sådant som är tillräckligt vagt och avlägset för att ingen ska

kunna kontrollera det. Man frågar då denne kyrkotrogne scientolog: ”Är det verkligen vad du ser? Titta en gång till!” Det skulle inte förvåna mig om han då skulle svara: ”Jag ser expansion.” Du följer upp och frågar: ”Hur menar du då?” Svar: ”Vi har ju fått en ideal org nere i Malmö med en massa personal, vi boomar Sverige.” Du säger: ”En byggnad med inkompetenta och utbildade utlänningar som inte kan prata med folk på gatan plus ett antal svenskar med ekonomiska problem som sticker därifrån illa kvickt.” Han svarar: ”Det du säger är bara enteta, Malmö håller på att booma, det är bara en tidsfråga.” (Här inser man att det inte går att komma längre.)

Ja, jag har inte stort hopp om att en rättrogen scientolog är förmögen att se verkligheten som den är, i alla fall inte när det gäller kyrkan. Och med en sådan skruvad utgångspunkt är risken stor att perspektivet på världen i övrigt också blir mer eller mindre skruvad.

Under ett par månader har jag tänkt att jag skiter i det här med kyrkan och ägnar mig åt annat vilket jag också gjort. Men jag har verkligen en gås oplockad med den här katastrofen till kyrka och känner att jag hela tiden återkommer till den här frågan. Jag har satsat 30 år av mitt liv på denna galna organisation. Jag har satt mitt hopp och min tillit till den, har satsat en massa pengar på den, säkert en miljon kronor, tagit stora ekonomiska risker för att få auditering och för att stödja kyrkans verksamhet och framstått som en suspekt figur bland mina vänner utanför kyrkans slutna värld. (Tack och lov har dessa vänner i motsats till många inom kyrkan visat sig vara sanna och trogna vänner, för även om de tittat tvivlande på mig när jag pratat om kyrkan har de aldrig tvivlat på mig som vän och människa.) Min katastrofala ekonomiska situation har inneburit många hinder i mitt yrkesliv. Och inte minst, jag har vid flera tillfällen blivit utpressad, lurad, förnedrad och kränkt av kyrkans representanter som aldrig på allvar har haft som ambition att hjälpa, bara att utnyttja och klämma fram pengar. Den enda sunda hållningen i detta läge är att ge uttryck för sin avsky och stå i första ledet och applådera när bygget krackelerar.

Jag har förstått att fler och fler lämnar Malmöorgen. Jag undrar hur dessa människor tänker. De måste ju ha börjat jobba där med stora förväntningar. Jag minns mina egna förhoppningar om att en ideal kyrka här i Sverige skulle innebära att scientologin äntligen skulle bli professionell och standardmässig och att det snart skulle komma ideala orger även i Stockholm, Göteborg och Oslo. Naturligtvis har dessa människor haft samma tankar. Efter 1-2 år i Malmö måste dessa drömmar vara fullständigt krossade. Säkerligen skyller man som vanligt på SP:s, på psykiatrin, på att vi i Sverige är PTS osv. Men vänta nu. Hur kan en organisation som påstår sig ha tech för allt, lösningar på allt, ständigt misslyckas under under olika förevändningar? När allt misslyckas brukar det heta ”De måste få in etiken”. Det betyder på vanligt språk egentligen bara ”De måste skärpa sig”. Men hur stor chans har ett gäng förtryckta och i många fall oerfarna/inkompetenta individer under en hänsynslös och galen diktator att lyckas. Noll procent! Det ska bli ett intressant år och jag är säker på att det följer nya avslöjanden och nya avhopp från det sjunkande skeppet.

Bo Simonsson

Kommentarer och synpunkter mottas tacksamt på bosse@outgun.com